

Owen en de dingen die niemand zag

Voor Marije

Oirik

Owen

en de dingen die
niemand zag

moon

© Tekst en illustraties: Oirik, 2022

© Moon, Amsterdam 2022

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Oirik

ISBN 978 90 488 6467 6

ISBN 978 90 488 6468 3 (e-boek)

NUR 282

www.oirik.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

Owen

Proloog

We hebben allemaal weleens dat gevoel 's nachts. Dat alles een beetje anders voelt. Je merkt het als je naar beneden loopt, als je naar de wc moet of zo. Om de een of andere reden loop je wat voorzichtiger. Of juist sneller, half rennend bijna.

Je wilt zo snel mogelijk weer in bed liggen.

Maar je bent gewoon thuis. In hetzelfde huis als overdag. Niks aan de hand... toch? Maar waarom *voélt* het dan anders? Waarom klinkt een geluidje 's nachts anders dan overdag? Als er overdag iets kraakt ergens in de woonkamer, trek je je er niks van aan. Maar 's nachts, terwijl je op de wc zit, denk je zelfs bij het kleinste kraakje: huh, wawas dat?

En als je dan terug naar je bed loopt, ben je blij dat je je deken weer over je hoofd kunt trekken. Dat voelt... veiliger of zo. Maar... veiliger? Een deken?

Hoe dan? Nou ja, maakt ook niet uit.

Ik heb nog nooit op het journaal gehoord dat iemand 's nachts ineens een zombie in zijn woonkamer had

Vannacht wederom geen zombies.

staan. Nooit gebeurd, en gaat nooit gebeuren. Dat weet jij ook best. Tóch voel je je opgelucht als je weer in bed ligt. Weet je, waar het me om gaat is dit: het klopt, je gevoel.

Er is inderdaad iets anders 's nachts. Ja, echt. Maar dat heeft niets met de nacht te maken. Er is altijd 'iets'. Misschien dat je het 's nachts eerder opmerkt, omdat er dan minder dingen zijn die je afleiden. Geen voorbijrazende auto's, geen vaders met stofzuigers, geen tv. Het is 's nachts helemaal stil, zodat je het gewoon beter doorhebt. Dat gevoel... dat er iets is.

Maar wát is dat dan? Hmm, het is niet zo makkelijk uit te leggen. Het is best... veel. Maar, ontspan. Het is niet per se iets engs. Of eigenlijk, tja, er kunnen ook wel enge dingen gebeuren. Ah nee, laat ik dat niet zeggen, dan maak ik je misschien ongerust. Zucht, hoe ga ik dit nou eens uitleggen?

O, wacht! Er is natuurlijk dat verhaal van die jongen uit Modderpoel. Als ik je dat vertel, dan snap je het vanzelf. Ja, laat ik dat doen. Ik vertel je het verhaal van Owen...

Dit is hem, die Owen.
Wat kan ik over hem zeggen?
Hij ziet er vrij normaal uit.
Kijk, hij heeft gemiddeld
lang haar. En een gemiddelde
lengte. Hij heeft gemiddelde
spieren. Is niet supersterk,
maar ook niet superslap.
Een beetje ertussenin dus.

Hij heeft gemiddeld
veel vrienden. En hij
is gemiddeld goed in
gamen, soms wint hij,
maar soms ook niet.

Hij doet het gemiddeld goed op school. Zijn school is van gemiddelde grootte. Het staat in het stadje Modderpoel. Ja, een beetje een gekke naam voor een stad, dat vond ik ook. Dus ik heb het even opgezocht.

Honderden jaren geleden is het stadje ontstaan naast een gemiddeld grote modderpoel langs een modderige weg.

Het begon met een varkensboerderijtje en later kwamen er een varkensslagerij en nog wat huisjes bij.

Langzaam werd het een dorpje van gemiddelde grootte en toen een stadje van gemiddelde grootte. Maar de inwoners van Modderpoel zijn nooit vergeten dat het allemaal begon met dat varkensboerderijtje naast die modderpoel, en daar zijn ze trots op. Het wapen van de stad is een varkentje, dat trots staat afgebeeld op een vlag die boven op het stadhuis wappert. Soms zijn er leuke dingen te doen in Modderpoel, maar soms ook niet. Modderpoel is daardoor niet superleuk, maar gelukkig ook niet supersaai. Een beetje – hoe zal ik het zeggen – ehm, gemiddeld.

Eigenlijk is alles aan Owen dus een beetje gemiddeld. Alles? Nou, niet alles. Het enige wat NIET gemiddeld is aan Owen is zijn hoofd. Kijk, hij

weet het zelf nog niet, maar er is dus iets bijzonders aan de hand met dat hoofd. Er zit iets in wat normale mensen niet hebben, diep verscholen, ver vanbinnen. Owen kan dingen die andere mensen niet kunnen. Alleen kan hij ze nu, op dit moment, nog niet. Maar het zit erin en het kan er ook uit. Het enige wat daarvoor nodig is, is een goeie, stevige KLAP op dat hoofd.

Nee Owen, dat ga ik niet doen.

Maar die klap kwam er wel. Op een heel gemiddelde dag, ergens aan het begin van de zomer...

1. Vakantie, games en een snotje

‘Au! Water, water, wáááááterrrr!’

Vlug draaide Owen de kraan open en hield zijn vinger onder de koude straal. Argh, hij was al laat voor school, goot hij ook nog eens kokend water over zich heen.

‘Doe dan rustig,’ mompelde Douwe, die zijn krant zat te lezen aan het kleine houten ontbijttafeltje.

‘Ik dóé rustig, pap. Echt!’

Het was ook echt zo. Hij was altijd voorzichtig met kokend water. Nu toch ook, dacht hij. Maar waarom klotste hij het water dan net ineens zo onhandig uit die waterkoker? Owen snapte er niks van. En normaal gesproken vergat hij ook nooit zijn wekker te zetten. Gisteravond dus wel. Maar dat kwam dan weer omdat hij op een schaar was gaan staan en hij daardoor nu een snee in zijn voet had. Owen voelde zich raar, al een paar dagen. Niet helemaal zichzelf. Of zeg maar gerust helemaal niet zichzelf. En dan ook nog al die ongelukjes...

Nou ja. Dan maar geen thee.

Na een minuutje draaide Owen de koudwater-

kraan dicht en smeerde brood voor zijn ontbijt en voor op school.

Oké, even heel goed concentreren nu. Rustig aan, goed kijken. Mes in mijn rechterhand. Boter... zoou, langzaam uitsmeren. Ho, andere hand niet te dicht bij het mes. Hagelslagjes erop. Owen bleef zonder met zijn ogen te knippen naar het mes kijken, sneed voorzichtig wat boterhammen en legde er een paar in zijn broodtrommel. Pfew, dit ging goed. De andere boterhammen legde hij op een bord en daarmee liep hij naar het gammele houten tafeltje.

‘Eet smwkluk,’ bromde Douwe met volle mond, terwijl hij Owen over de krant heen aankeek. Owen keek terug.

‘Jij ook,’ zei Owen. Hij bracht zijn boterham naar zijn mond en wilde een grote hap nemen, maar zag dat Douwe hem bezorgd bleef aanstaren.

‘Wat?’

‘Kleinere hapjes nemen, jongen,’ zei Douwe.

‘Het gaat goed, pap. Echt.’ Owen nam een muizenhapje en smakte met getuite lippen.

‘Hmm.’ Douwe knikte. Toen boog hij zich weer over zijn krant.

Altijd zo bezorgd, die pa van mij, dacht Owen. Maar wel lief van hem.

Owen had absoluut de meest bijzonder uitziende vader van zijn klas. Hij was bijna twee meter lang. Had dikke wenkbrauwen. Een grijze, volle snor. Armen zo stevig als eikenboomstammen, met

tatoeages uit zijn roerige verleden, en een buikje. Dat zat er vroeger vast niet, toen hij nog bij die motorbende zat. Iedereen die Owens vader voor het eerst zag dacht waarschijnlijk dat hij een gevaarlijke man was voor wie je moest uitkijken. Maar Owen wist beter. Zijn vader was de liefste, rustigste en zachtaardigste man van Modderpoel. Hij werd nooit boos, en was totaal niet streng. Owen mócht ook heel veel van Douwe: gamen zo lang hij wilde, zelf weten wat hij op zijn brood deed, waar hij heen ging en zelfs hoe laat hij thuiskwam. Hoewel, om